

Spidsen; det er nemlig Forslag til at forandre „offentliggjort ved Trykken“ til „udleveres fra et Trykkeri“; det er ikke mindre, hvad der skeer ved denne Forandring, end et aabent Brud paa den Grundsætning, som de ærede Forslagsstillere have roest sig af som en Hovedforbedring i dette Presselovarbejde, det er nemlig, hvad vi have hørt faa tit og hørt faa stærkt betonet ved den forrige Behandling af Loven, at vi vist ikke have kunnet glemme det, om end de ærede Forslagsstillere synes at have glemt det; vi kunne ikke have glemt det, siger jeg, at vi ved at indføre „offentliggjort ved Trykken“ dermed udtalte en Grundsætning, som kunde lede til en fristndet Fortolkning af alle andre Bestemmelser om Pressen. Nu er det jo klart, at, naar man i den første Paragraph forandrer „offentliggjort ved Trykken“ til „udleveret fra et af Trykkerierne“, da udstrækker man derved med eet Ord Bogtrykkerens Ansvar til Alt, hvad der udgaaer fra hans Trykkeri, om det end kan være bestemt til den meest indskrænkede personlige og vieblikkelige Benyttelse; man udstrækker det altsaa derved, for at give et Exempel, til ethvert Blad, som udgaaer her fra Rigsdagens Trykkeri og som omdeles her blandt Medlemmerne; man udstrækker det derved saa vidt, at ethvert saadant Blad skulde efter en saaledes forandret Lovbestemmelse baade bære Bogtrykkerens Navn og Trykstedet og indleveres til Politimesteren samtidigt, inden en Time, eller samme Dag, hvilket der nu skal blive staaende i en følgende Paragraph. Jeg skal ikke lægge Bægt derpaa, da jeg veed, det nytter ikke, men jeg skal dog berøre det, at, naar man saaledes udstrækker Bogtrykkerens Ansvar til Alt, hvad der paa nogen Maade eller under nogen Omstændighed udgaaer fra hans Trykkeri, at da forebygger man vistnok ogsaa paa den korteste Maade, hvad jeg dog troede var ønskeligt, og under friere Bevægelse høist rimeligt, man forebygger jo, at ikke vore Naboer, Svenskere og Nordmænd, skulle betjene sig af danske Trykkerier, da de danske Bogtrykkere aabenbart bleve ansvarlige ogsaa for det, som vilde udgaae herfra til det fremmede Land og slet ikke paa nogen Maade uddeles eller offentliggjøres i Riget. At man nu baade i første og anden Paragraph

vil have Ordene „Dplag af“ udslette, derved, sagde vel den ærede Ordfører, var egentlig slet ingen Ting forandret, men det var kun blevet noget bestemtere og det forebyggede den Tvivlsraadighed, der kunde være om, hvad der egentlig skal forstaaes ved Ordene „Dplag af“, da det ogsaa her var bemærket, at egentlig burde Ordet være Forraad. Dersom man altsaa havde foreslaaet dette Ord eller et lignende istedetfor, da kunde man intet videre have havt derimod, men i det Dieblit, man udsletter Ordene „Dplag af“, saa at det bliver, at de have Ansvar ogsaa uden at have Dplag eller Forraad af et Skrift til Uddeling eller Forhandling, da kan jeg ikke see nogen anden Grund dertil, end at man ikke vil nøies med at kunne ramme dem, der egentlig have Skriftet til Forhandling, men at man gjerne vilde Alle dem tillids, som have Skriftet, og det forstaaer sig af sig selv, at man jo, naar Paragraphen kommer til at lyde, som nu foreslaaet, ganske rigtigt ogsaa vil kunne faae en stakkels Dreng i Fortrød, som har faaet et Par Exemplarer at bringe om i Byen, men at nu Folkethinget skulde gjøre sig nogen Umage, for ogsaa at strække Ansvaret saavidt, det anseer jeg for meget urimeligt, og jeg skal derfor tilraade at forfaste begge disse Ændringsforslag, hvis Thinget ellers ikke har i Sinde, kort og godt, hvad jeg ogsaa anseer for det Bedste, at stemme imod hele Loven.

Monrad: Jeg kan virkelig efter min fulde Overbeviisning ikke Andet end ansee dette Lovforslag med de deri foreslaaede Forandringer som særdeles fristndet, ja saa fristndet, at det i denne Henseende vil lede om sin Mage i hele den europæiske Lovgivning (En Stemme: Saa?) — Ja, det er en Overbeviisning, jeg ikke kan fravige. Hvad nu Enkelthederne i den foreliggende Paragraph med de dertil stillede Ændringsforslag angaaer, forekommer det mig, at de imod disse sidste gjorde Indvendinger ikke have nogen væsentlig Betydning. Hvad der for Bogtrykkeren jo er det Væsentlige, det er, at han trykker og udleverer Skriftet; hvad der forøvrigt derefter skeer med Skriftet, om det omdeles privat eller bringes i Handelen o. s. v., er Noget, der er ham som Bogtrykker aldeles uvedkommende. Det forekommer mig